

Mingile

Mihai Manolescu

În sala de sport, se pare,
Dintr-o pură întâmplare
Se-adunară la taifas,
Într-o pauză de-un ceas,
Trei mingi, toate diferite,
Puse-n coșul de răchite.

Cea de baschet, bunăoară,
Se-ntreba: „A câta oară
Mi se-ntâmplă-așa rușine
Ca un ins, un te miri cine,
Să mă lepede la coș,
Ca pe pantalonii roși?”

Cea de fotbal, încruntată,
Se pornește dintr-odată
Să își verse greu amarul,
Nu cu stropul, ci cu carul:
„Tu, să zici mersi surată,
Că ești totuși blând tratată
Și că nu primești plocon
Câte-un șut, unde, pardon,
Mi te doare mai fierbinte,
Chiar de-ar fi să dai-nainte.
Dar acum, să nu mint,
Mai sunt unii care prind
Drag atât de mult de mine,
Că în brațe m-ar tot ține...
Până se servesc de ghete
Și, lovindu-mă cu sete,
Mă aruncă hăt, departe.
Parc-am fi dușmani de moarte!”

„Dacă astea sunt probleme,
Cred că voi nu știți pesemne
Cum te simți să fi plesnită
Și pe-o masă țăcănită
De cei care nu știu bine
Să se lepede de tine
Și îți dau la cap într-una,
Cât de lungă-i săptămâna!...”

N-apucă să își termine

Pledoaria pentru sine,
C-o săltă într-o clipită
O copilă rău zorită,
Ca s-o pună la bătaie,
Ea, cu alți copii, o droaie.

Zise-atunci mingea mai mare,
Mai timid acum, se pare:
„Vezi dac-a vorbit prea multe!
O să-i dea de-o s-o asculte,
Cu urechea, până-n seară.
O să tac de-acum, surioară!”